

νεξάρτητος καὶ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ νὰ κυνηγῶ, νὰ σχεδιαγραφῶ, νὰ μελετῶ.

— Καὶ καλὰ, ποῖος σ' ἐμποδίζει;

— Κανεὶς βεβαίως. Ἀλλὰ τὰ καλούμενα ἐρεῖπια τῶν Θινδῶν καλύπτουσιν ἐπιφάνειαν πολλῶν λευγῶν κατὰ τὰς δύο ὁχθας τοῦ Νεῖλου· ἐπομένως θέλω νὰ ἦμαι ἐλεύθερος νὰ τρώγω ὅπου εὐρίσκομαι, νὰ κατασκηνῶ ὑπὸ ἐρείπιόν τι ἐάν μοι ἀρέσκη, χωρὶς νὰ διατρέχω τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ με περιμένωσιν ἐπὶ τῆς Νέφεθ υ ο ς. Ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ ὅτι δὲν εἶσαι πλέον διὰ τὴν πεπολιτισμένην κοινωνίαν. Καλὰ! κάμνε τὸν ἄγριον, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Περὶ ὁρέξεως οὐδεὶς λόγος. Ἐγὼ ὑπάγω νὰ ἐνδυθῶ ὅπως πρέπει καὶ θὰ μεταβῶ παρὰ τῷ προξένῳ διὰ νὰ με συστήσῃ εἰς τὰς δύο ὥραιας γυναῖκας τὰς ὁποίας εἶδομεν. Νά σοι εἰπῶ εἰλικρινῶς, μόνη ἡ θέα δύο γυναικῶν τῆς πατρίδος μας καὶ τοῦ κύκλου μας ἦρκεσε νὰ με κάμῃ φαιδρότατον.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Διαβίβασον, παρακαλῶ, τὰ θεάσματά μου εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κιλλιάν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐνοχλήσω.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπεσύρθησαν ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ, ὁ μὲν ὅπως παρασκευασθῇ νὰ ἴδῃ τὴν Κλοτίδην Κεστεμέβετ, ὁ δὲ ὅπως ἀποφύγῃ αὐτὴν ὅσον ἡδύνατο.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε πολλὰς ὥρας ἐκτὸς τοῦ πλοίου. Ἡ Θηρεσία, ἀποροῦσα ἐπὶ τῇ ἐγκαταλείψει ταύτην ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, ἀπέστειλε πρὸς ἀνέυρεσιν αὐτοῦ τὴν μίστρες Κράου, ἥτις ἐπανελθοῦσα μετ' ὀλίγον εἶπεν ὅτι ὁ μὲν Κιλλιάν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ προξένου, δύο δὲ ναῦται μετεκόμιζον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μέρος τῶν ἀποσκευῶν τοῦ Σενάκ, καὶ ἰδίως τὰ ὄπλα, τὰ βιβλία καὶ τὴν ζωγραφικὴν συσκευὴν αὐτοῦ.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἡ κόρη ἠσθάνθη ἀνακουφίδιν τινα ὅτι δὲν θὰ ἐπανεβλεπεν ἀμέσως τὸν Ἀλδέρτον· μόλις ἤρχιζε νὰ συνέρχεται ἐκ τῆς ἀμνηχανίας, εἰς ἣν περιέστησεν αὐτὴν ἡ ἐξομολόγησις τοῦ Ἀλδέρτου, ἣν τὴν φορὰν ταύτην δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῶν φώτων τῆς μίστρες Κράου διὰ νὰ ἐννοήσῃ καὶ τὴν ὁποίαν εἶχε διακόψει. Ὁ Σενάκ κατήρξατο τόσον στεγρῶς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ προβῇ μέχρι τέλους ἐάν τῷ ἐδίδετο καιρὸς. Τί παράδοξος ἄνθρωπος! Ἀκριδῶς καθ' ἣν ὥραν ἐξέλιπε πᾶσα πρὸς αὐτὸν δυσπιστία! . . .

Ἐν τούτοις ἡ ταραχὴ τῆς δεσποινίδος δὲ Κιλλιάν δὲν τροπάρχετο οὔτε ἐκ δυσαρδεκείας, διότι ὁ Ἀλδέρτος δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς βαθυτάτης εὐλαθείας, οὔτε ἐξ ἀμνηχανίας ἀπείρου κόρης, καθ' ὅτι, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν εἶδε τὸν κόσμον, εἰς ἣν ἦτο ἡλικίαν καὶ μετὰ τοσαύτης καλλονῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἤκουσε καὶ ἄλλοτε παραπλήσια τροπάργια. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐξάρσει τῆς μελλούσης θυσίας διελογίσθη: «Σὺν τοῖς ἄλλοις λαύροις τοῦ κόσμου θὰ προσκομίσω ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ τὴν καρδίαν ταύτην ἐάν ἐδόθῃ εἰς ἐμέ».

Οὕτως ἄκων ὁ Ἀλδέρτος ὑπέδρευτο τὸ ἄχαρι πρόσωπον τοῦ εἰς τὸ ὅρος πρὸς ὀλοκαύτως φερομένου ἀσπίλου ἀμνοῦ. Ἀλλὰ σκεφθεῖσα καὶ πάλιν ἡ Θηρεσία περὶ τῆς ἀποτόμου ταύτης ἀπομακρύνσεως τοῦ φίλου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, διηρωτᾶτο μὴ ὑπερέβη καὶ αὐτὴ τὸ μέτρον καὶ ἐπομένως ὁ νέος ἔκρινεν ὅτι ἡ

ἀδρότης ἐπέβαλεν αὐτῷ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τῆς παρουσίας του τοῦλάχιστον ἐπὶ τινα χρόνον.

Ὅσα παρὰ τοῦ Χριστιανοῦ, ἐπανελθόντος ἐκ τῆς ἐκδρομῆς αὐτοῦ ἤκουσεν, ἐπεκύρουν τὴν γνώμην ταύτην. Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἐξετάσθη περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ παρ' αὐτοῦ ἐτίθετο ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ. Ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ Τοπαζίου. Τί λαμπρὸν πλοῖον! Ἐκεῖ τὸν παρουσίασαν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ιδιοκτῆτου τοῦ πλοίου, τοῦ περιφήμου Λασσαδιέλ, υἱοῦ πλουσιωτάτου ἐργοστασιάρχου, καὶ εἰς τὴν φίλν τῆς κυρίας Λασσαδιέλ, ἐξαιδιὰν σιτόχρουν. Τί γυναῖκες! ἐλεύθεραι, πνευματώδεις, θαυμασίως ἐνδεδυμένα καὶ ἀνιῶμεναι μέχρι θανάτου. Οἱ σύζυγοι δὲν ἦσαν παρόντες, ἀλλὰ πρὸς σύναψιν γνωριμίας τὸ Τοπάζιον ἐκάλει τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τὴν Νέφεθ υ ο ς εἰς τὸ γεῦμα.

— Καὶ λοιπόν, ἀγαπητῇ, ἐνδύθητι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τρώγουν θεῖα αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀπὸ τοῦδε ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

Ἡ δεσποινὶς Κιλλιάν ἀπεποιήθη μελιχίως. Μικρὰν πάντοτε ἐπεδείξατο κλίσιν πρὸς τὰς σχέσεις, αἵτινες, ὥς εἶδῃ τινὰ φθίσεως, δύνανται ν' ἀποκληθῶσι καλπάζουσαι, ἀφότου δὲ κατὰ διάνοιαν ἀπεχαιρέτισε τὸν κόσμον, φυσικὸν ὅτι οὐδόλως πύξησε παρ' αὐτῇ τὸ θέλητρον τῶν νέων γνωριμιῶν.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Γνωρίζεις τὸ σύνθημά μου: «Ἀνεξαρτησία πλήρης!».

Καὶ οὕτως ὁ μὲν ἀδελφὸς ἐν μελαίῃν στολῇ καὶ μετὰ λευκοῦ λαιμοδέτου ἐγευσμάτισε μετὰξὺ δύο γυναικῶν ἐξώμων ἢ σχεδὸν ἐξώμων, ἡ δὲ ἀδελφὴ παρεκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν μόνη μετὰ τῆς μίστρες Κράου, μελαγχολικῇ πως ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ ταύτῃ μονῳσί, τεθορυβημένη ἐξ ὅσων ἐπισυνέβησαν αὐτῇ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ Σενάκ ἐκάπνιζεν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ παροχθίου ἀμυγδῶδους ἀναχώματος, κατὰ τὸ μέρος ἐνθα λήγει τὸ χωρίον Λουζόρ, σύνθετον καὶ ἐπιμυκτον κρᾶμα ἑρειπίων, ἀρχαίων ὥς ὁ πολιτισμὸς τοῦ κόσμου, καὶ πλοκτικτῶν καλυθίων, σήμερον ἐγειρομένων καὶ αὔριον καταπιπτόντων. Ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἡδύνατο νὰ βλέπῃ τὴν ἡλεκτρικὴν φωταγωγίαν τοῦ δρόμωνος καὶ τὸν σκοτεινὸν σχεδὸν φωτισμὸν τῆς δαχαδίας. Ἡσθάνετο τὴν καρδίαν αὐτοῦ νοσοῦσαν τοσοῦτον ὅσον κατὰ τὰς χειρίδας ἡμέρας τοῦ βίου αὐτοῦ, δὲν εἶχε δὲ οὔτε τὴν δύναμιν οὔτε τὴν θέλησιν ν' ἀναλύσῃ τὴν πάθος τὴν ταύτην, τὴν ἀδριστον, ὥς ἡ καχεξία ὑποτυφούσης νόσου. Προετίμα νὰ φύγῃ μακρὰν εἰς τὴν ἐρημον χώραν, ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλλιάν ἦν μόνη ἐπὶ τῆς Νέφεθ υ ο ς, καὶ πιστὸς εἰς τὸν δοθέντα λόγον ἐπηγρύπνει. Μόνον δὲ ἀφοῦ εἶδε τοὺς φανοὺς προπέμποντας τὸν Χριστιανὸν μέχρι τοῦ σκάφους αὐτοῦ ἀπεσύρθη εἰς τὸ πλήρες Ἀγγλὼν ξενοδοχεῖον ἵνα κατακληθῇ.

Ὁ μαρκήσιος ἐκοιμήθη ὅσον ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχεν ἀναπαυθῇ. Ἡ ἐσπέρα, ἣν διήλθεν, ἀφῆκεν αὐτῷ εὐφροσύνης ἀναμνήσεις.

Τὸ πρῶτ' αὐτῆς ἐπιούσης ὁ Ἀλδέρτος μετέβη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἐζήτησε τὰς πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνόμενας ἐπιστολάς· ἀντὶ τούτων ἔλαβεν ἐν μόνον τηλεγράφημα τοῦ ἐν Παρισίοις δικηγόρου αὐτοῦ ἀγ-

γέλλοντος ὅτι ἀπώλεσε τελεσιδίκως τὴν δίκην αὐτοῦ. Ἡ εἰδησις οὐδὲν εἶχε τὸ ἀπρόοπτον· ἐν τούτοις λίαν δυσηρέστησεν αὐτῷ καὶ μάλιστα εἰς τρόπον, δι' ὃν καὶ αὐτὸς ἠπόρει· μετ' ἐνδομύχου ὁργῆς ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν·

— Διατί δὲν ἀνεχώρησα; πρῶτον θὰ ἐκέρδιζον τὴν δίκην μου καὶ ἔπειτα δὲν θὰ συνήντων δύο γυναικας, ὧν ἡ μὲν μία μοι ἔκαμε κακόν, παρὰ δὲ τῆς ἄλλης οὐδὲν καλὸν περιμένω. Ὅσον διὰ τὸν Κιλλιαν, ἀμφιβάλλω ἂν ἦναι πράγματι τόσον ἀσθενὴς ὅσον λέγουσι καὶ ἂν εἶχε τὴν ἀνάγκην μου.

Τὴν ἐπισύσαν κατέπλεεν ἐξ Ἀσσοῦν τὸ ταχυδρομικὸν ἀτμόπλοιον. Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ πρακτορείου Κοῦκ ἐλέχθη αὐτῷ ὅτι πᾶσαι αἱ θέσεις εἰχόν κρατηθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπελείπετο τοιαύτη, πλέον ἢ ἀμφιβολον εἶναι ὅτι θὰ ἐκράτει αὐτήν. Διετέλει ἐν ψυδικῇ τίνι καὶ ἠθικῇ καρῶσει, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος εὐρηταί ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ νὰ ἐκφράσῃ εὐχὴν, κἄν τε ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καταβάς δῶ αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν τοῦ διατιθέναι ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὰ πράγματα κατὰ βούλησιν. Πιθανῶς, ἐὰν ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ, θὰ ἐζήτηι νὰ γείνῃ ἄλλος ἄνθρωπος, διότι ὁμοιάζε πρὸς τοὺς ἐνοικιαστὰς ἐκείνους, οἵτινες θέλουσιν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ μετακινήσων ἐξ ἀποστροφῆς, αἰφνιδίως αὐτοὺς καταλαβοῦσιν, πρὸς οἰκίαν κακοὺς ἔχον γείτονας.

Μὴ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὅπως ὅπως μεταβάλῃ δέμα ἠσθάνετο τὴν καχεξίαν, ἥτις καταλαμβάνει τὸν ὄφιν κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀλλαγῆς ταύτης. Ἡ νευρική αὐτοῦ ἰσορροπία, ἡ τοσοῦτον συνήθως τελεία, εἶχεν ἀνατραπῆ. Ἡ ἰδέα ὅτι ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ τὴν Κλοτίλδην Κεσπεμδέρετ καθίστη αὐτὸν ἐξαλλων, ὡς δὲ συμβαίνει εἰς τὰς ἀπεχθείας, αἵτινες μὴ καταπολεμηθεῖσαι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς κυριεύουσι τὴν φαντασίαν, ἡ παράκρουσις αὕτη ἐπεταιίνετο καθ' ἐκαστὴν.

— Καὶ πρὸς ἐπίμετρον, ὑπετονθόρυζε μόνος συσφίγγων τὰς πυγμὰς, ἔρχεται καὶ ὁ βλάξ ὁ Κιλλιαν καὶ χώνεται εἰς ὄλην αὐτὴν τὴν ἰστορίαν. Εἰς τὸν διάβολον καὶ αὐτός!

Προεγεννάτισεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἑνὸς τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ὡς ἐγκληματίας ἀποφεύγων τὰ βλέμματα· βέβαιος δὲ ὢν ὅτι οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον ἢ ἀσφάλεια τῆς Θηρεσίας ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ τῷ πληρεὶ περινηγτῶν, ἐτράπη τὴν πρὸς τὴν ἔρημον, εἰδοποιήσας ὅτι ἡ ἀπουσία αὐτοῦ θὰ παρετείνετο ἰσως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Η'.

Ὁ Λασσαδιὲλ πατὴρ εἶναι ὁ πρῶτος εἰσαγαγὼν ἐν Γαλλίᾳ κατ' εὐρείας διαστάσεις τὴν βιομηχανίαν, ἣν ἕως τότε ἡ Ἀγγλία εἶχεν ὡς μονοπώλιον, τῶν διαφόρων χρήσεων τοῦ ἐλαστικοῦ κόμματος.

Ρωμαλέος ἔτι καὶ προσκείμενος εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ ἐν ἔργῳ ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντι, οὐδέποτε ἐπέτρεψεν εἰς τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱὸν νὰ διαβῇ τὴν θύραν τοῦ ἐργοστασίου, ἀλλ' ἢ μόνον ὡς ἀπλοῦς ἐκ περιεργίας θεατῆς. Πολλοὶ νέοι τῆς ἡλικίας τοῦ Γεωργίου Λασσαδιὲλ — ὅστις ἦγε τὸ τριακοστὸν ἔτος — θὰ εἶχον βεβαίως τὴν ἀνοχὴν τοῦ νὰ διάγῳσι βίον ἀργίας, βίον υἱοῦ ἐκατομμυριούχου.

Ἄλλως ὅμως ἐσκέπτετο αὐτὸς ἐν τῇ αξιοσημειώτῳ αὐτοῦ νομισμῶν, καὶ αἱ ἀνοήσιοι, εἰ μὴ τι πλέον, διασκεδάσεις, εἰς ἃς ἀρέσκοντο οἱ ὅμοιοι αὐτῷ, οὐδὲ ἄλλως ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιηθῶσιν αὐτόν.

Μὴ ἔχων τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ νὰ πλουτῇ αὐτὸς ἐργαζόμενος, κατεγίνετο νὰ δαπανᾷ τὸν πλοῦτον καλῶς καὶ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἠδύνατο νὰ καυχῶσιν ὅτι κατενόησαν κρεῖττον αὐτοῦ τὴν ἀπὸ ἐξηκονταετίας κρατοῦσαν φράσιν «Ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πλοῦτος». Ἐάν ποτε ἡ ἀριστοκρατία αὕτη κατορθώσῃ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἄλλην καὶ οὐχὶ ν' ἀπορροφηθῇ ὑπ' ἐκείνης, ὡς ἐπικρατεῖ νῦν ἡ τάσις, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο θὰ ὀφείληται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν Γεωργίον Λασσαδιὲλ καὶ εἰς τὸν πυρῆνα τῶν μνηστῶν αὐτοῦ, ὃν προσπαθεῖ νὰ σχηματίσῃ.

Τὸ πρῶτον, ὅπερ ἔπραξε, καθ' ἣν ἡλικίαν ἄλλοι τρέπονται εἰς εὐκόλους ἔρωτας, ἦν ὅτι ἐνυμφεῖτο περικαλλεστάτην νεάνιδα, οὔτε τόσον σεμνότηφον, ὥστε νὰ παρεμβάλλῃ πρόσκομμα εἰς τὰς ἀναστροφὰς αὐτοῦ, οὔτε τόσον ἐλευθέραν, ὥστε νὰ βλάπτῃ τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ καθ' ἐκάστην μεταβολὴν καιροῦ. Δὲν ἐπεζήτησε πλουσίαν κληρονόμον, ἐξ ἐκείνων, αἵτινές εἰσι σκληροτράχηλοι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀνδρός, πολλῶ δ' ὀλιγώτερον ἀπειμῆθη τὸ παράδειγμα τῶν μυθιστορικῶν ἡρώων τῆς ἀστυκῆς τάξεως, οἵτινες δωροῦνται ἑαυτοῖς θυγατέρας ἐκτερόνων εὐγενῶν ὅπως δοκιμάσων ἐν πάσῃ νομιμότητι τὰς ἀριστοκρατικὰς θωπείας. Τοῦτο δὲ οὐχὶ διότι περιεφρόνει τὴν ἀριστοκρατίαν· πολλοῦ γε καὶ δεῖ· ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ τὸν βίον ἐλεύθερον. Παρεδέχετο ὅτι προτιμότερον εἶναι νὰ κατὰγνται τίς ἐκ τῶν σταυροφόρων ἢ ἐκ δεσμώτου, ἢ καὶ ἐκ πάππου ἀναλφάβητου, ὡς αὐτὸς ἔκρινεν ὅμως ὅτι σήμερον τὸ περιφανὲς οἰκόσημον εἶναι λίαν δυσβάστακτον εἰς τὸν εὐλαβοῦμενον αὐτόν καὶ λίαν ἐνοχλητικὸν εἰς τὸν ὀλιγωροῦντα αὐτοῦ.

— Πρὸ ἐκατὸν ἐτῶν, ἔλεγε, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι μαρκήσιος. Ἀλλὰ γνωρίζω ὅσα γνωρίζω καὶ βλέπων ὅσα βλέπω, δὲν λυπούμαι πολὺ, μὰ τὴν πίστιν μου, ὅτι εἶμαι ἀπλοῦς Γεωργίος Λασσαδιὲλ.

Ὁ κατὰ πατρικὴν ἐπιταγὴν ἄσωτος οὗτος υἱὸς ταχέως διεσκέυασε τὰ τοῦ βίου αὐτοῦ ὡς μεγαπλοῦτου. Ἐξελέξατο ἐκ τῶν πρὸς πώλησιν ἐξοχικῶν μελᾶθρων τὸ ἑαυτοῦ οὐχὶ πολὺ πλησίον τῶν Παρισίων, ἀλλ' ἔχον πέριξ ἀπεράντους γαίας, ἐξ οὗ ἠδύνατο νὰ μεμψιμοιρῇ κατὰ τῶν ἀφερεγγύων ἐκμισθωτῶν, ὥστε ὁ ἐπιούσιος αὐτοῦ ἄρτος ἐξήρτητο ἐκ τῶν ἐκμισθώσεων τούτων. Ἐν Παρίσιος τὰ ὑποζύγια αὐτοῦ ἐθεωροῦντο ὡς ἀνεπίληπτα πρότυπα καλαισθησίας, ἡ δὲ θηρευτική αὐτοῦ ἀποσκευὴ ἐλογίζετο ἐκ τῶν κρατίστων τῆς ἐσπερίας.

Ὁ ἑκτακτος οὗτος ἀνὴρ ἠδυνήθη αὐθορμητῶς ν' ἀποφύγῃ τοὺς σκοπέλους, καθ' ὧν συνήθως οἱ ὅμοιοι αὐτῷ ναυαγοῦσι, τὴν κυδίαν, τὰς ἱπποδρομίας, τὰς ἀντιδυζυγικὰς παραβολουργίας καὶ αὐτὴν τὴν δημοκρατικὴν ὑποληψίοντα.

Οἱ κόμπτες καὶ οἱ μαρκήσιοι τῶν γειτονικῶν πύργων ἐξηκόντιζον κατ' αὐτοῦ σκώμματα, ἀπερ ἐκεῖνος ἀπαθέστατα ἠνείχετο.

— Εἰς τὴν θέσιν των, ἔλεγεν, ἐγὼ θὰ ἔλεγον ἔτι πλεονέστερα.

“Οτε ὁμως ἠθέλησαν νὰ καταθέσωσι τὰ ὄπλα καὶ νὰ προσεγγίσωσι πρὸς αὐτόν, ἀνταπέδωκε πάντα ταῦτα· ἐπεδείξατο πρὸς τοὺς συγκαταβάοντας ἐκείνους εὐπατρίδας ἐξοχὸν μὲν ἀλλὰ παγετῶδη ἀδρότητα, χαίρειτζων ἐδαφιαίως τὰς γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν ὁσάκις συνήντα αὐτάς, ἀλλὰ φαινόμενος ὅτι οὐδὲ κἂν νὰ ὑποθέσῃ ἡδύνατο ὅτι τὰ γεῦματα, αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις καὶ τὰ κυνήγια ἥτο ποτε δυνατόν νὰ παρέχωσι τὸ ἐλάχιστον θέλητρον εἰς ἀνθρώπους τοιαύτας ἔχοντας σχέσεις ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν κόσμῳ.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐγένετο ἡγέτης ὁμίλου ἐρμητικώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ προαστείου Ἀγίου Γερμανοῦ κεκλεισμένου. Παρ’ αὐτῷ οὔτε γάλλους δοῦκας, οὔτε ἀλλοδαποὺς πρίγκηπας, οὔτε πατριάρχας τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, οὔτε τοῦ μέλλοντος μεγάλους πολιτευτὰς ἡδύνασο ν’ ἀπαντήσῃς, ἀλλ’ εὐθύμους ἄνδρας, ὡς αὐτὸς οὗτος ἦν, καὶ ἀδροφρεῖς γυναῖκας οἷα ἡ σύζυγός του, ἔχοντας καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὰ μέσα τοῦ διασκεδάσειν καὶ διασκεδάζοντας δι’ ἑαυτοὺς χωρὶς νὰ καταβάλλωσιν ὑπερανθρώπους ἀγῶνας ὅπως προδεκκῶσιν τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἀποθανόντος πλησιεστάτου τινὸς συγγενοῦς τῆς κυρίας Λασσαδιέλ, τὸ ἀνδρόγυνον, ἀνεπίληπτον πάντοτε τὴν συμπεριφορὰν, ἦν καταδικασμένον νὰ διαχειρᾷται αὐστηρότερον. Ἀκριβῶς τότε ἐκράτησεν ἐν Γαλλίᾳ ὁ θυμὸς τῶν ναυτικῶν ἐκδρομῶν. Εὐκαιρία τις πρὸς ἀγορὰν δρόμων παρουσιάετο ἐν Ἀγγλίᾳ, ὃ δὲ Γεώργιος ἐδράξατο αὐτῆς, καὶ περὶ τὰ τέλη δεκεμβρίου ὁ δρόμων Το-πάζιου ν, νεοδαφῆς καὶ νεοδάπτιδος, ἀπῆρεν ἐκ Μασσαλίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετὰ προσεγγίσεων εἰς ἄλλους λιμένας, ἔχων τὰ ὀκτώ αὐτοῦ θαλάμια πλήρη κεκλημένων. Ἀλλὰ τὸν σάλον καὶ τὴν ναυτίαν εὐκολώτερον πόρρωθεν ἢ ἐγγύθεν δύναται τις ν’ ἀψηφῆσθαι. ἔδιδεν ἐπομένως ὅπως ὁ δρόμων ἐξαγάγῃ ἓνα ἐπιβάτην ἐν Κορκίῃ, ἕτερον ἐν Μεσσηνίᾳ, δύο ἄλλους ἐν Μεσίτῃ, καὶ οὕτως ὅτε ἀφίκετο πρὸ τῆς ἀρχαίας Φάρου μόνον ἐπ’ αὐτοῦ ἦσαν τὸ ζεῦγος Λασσαδιέλ καὶ ἕτερόν τι ζεῦγος, οὗ τὸ ὥραεστερον ἤμισυ δὲν ἦτο ἀγνωστον εἰς τὸν ἀτυχῆ Ἀλδέρτον δὲ Σενάκ.

Καὶ ὁμως ἡ Κλοτίλδην Κεστεμβέρτ δὲν εἶχε πλειότερον πάσης ἄλλης σθεναρωτέραν τὴν καρδίαν (ὁ λόγος ἀποκλειστικῶς ἐκ ναυτικῆς ἀπόψεως). Ἀλλὰ δύο δεσμοὶ ἐπίσης ἰσχυροὶ συνέδεον αὐτὴν μετὰ τῆς Μαργαρίτας Λασσαδιέλ, ἡ οἰκονομία καὶ ἡ φιλία. Τὸ πρόσωπον συνοδοῦ σχεδὸν ἀχωρίστου μεγαπλοῦτου γυναικὸς ἔχει τι τὸ καλόν, καθόσον ἐξοινονομεῖ, ὅταν ὁ προὔτολογισμὸς ἦναι πενιχρός, πολλὰς δυσκόλους λεπτομερείας. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον, ὅπερ τοσαύτην ἐκπληξὴν καὶ τοσαύτην ἀνίαν ἐπροξένυσεν εἰς τὸν Σενάκ, ἡ παρουσία, διπλά δὴ, τῆς Κλοτίλδης ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῶν Θηβῶν ἐπὶ πλοίου ἡγεμονικῶς ἐφωπλισμένου.

Ἡ συνάντησις τοῦ Κιλλιάν καὶ τῶν Λασσαδιέλ τοῦτο τὸ περίεργον ἔσχεν ὅτι συγκατάθεσις ἀμφοτέρωθεν ἐλογίσθη ἢ πρόκλησις καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῶν προσωπιδίων ἐκείνων σχέσεων. Ὁ Χριστιανὸς καὶ ὁ Γεώργιος ἐγνωρίζοντο ἐξ ὄψεως, ὡς συνήθως γνωρίζεται ὁ κόσμος ἐν Παρίσις· ἀλλ’ ὁ μὲν πρόωτος οὐ-

δέποτε ἀνεδιτρέφετο μετὰ τῆς μέσης τάξεως, περὶ δὲ τοῦ δευτέρου εἶπομεν ἥδη ποῖον εἶχε πρόγραμμα ὡς πρὸς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν.

Ἀλλ’ οὐδὲν πρόγραμμα εἶναι δυνατόν νὰ τηρηθῇ ὑπὸ γυναικῶν Παρισιανῶν εἰς ἀπόστασιν τρισχιλίων καὶ ὀκτακοσίων χιλιαμέτρων ἀπὸ τῶν βουλευδάρτων. Οἱ δύο ἄνδρες σφίγγοντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ δρόμωνος τὴν πρώτην ἐσπέραν ἐποιοῦντο κατὰ διάνοιαν τὰς ἐπιφυλάξεις αὐτῶν: “Ἐὰν ὁ σθητικὸς αὐτὸς τὴν γλυτῶσθαι, διελογίζετο οὗτος, θὰ ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, δίδων μετὰ περισκεμμένης βραδύτητος τὰ διαδατήριά του ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς Γαλλίαν, καὶ νομίζω ὅτι θὰ τὸ ἐννοήσῃ”. Ὁ δὲ μαρκήσιος διανοεῖτο ἄψ’ ἑτέρου: “Εὐθὺς ὡς ἐπιστρέψωμεν, θὰ δεῖξω εἰς αὐτὸν τὸν λαστιχοπῶλιν ὅτι ἐννοῶ νὰ περιορισθῶ εἰς μόνην τὴν γνωριμίαν τῶν πηλοβατιδῶν του”. Ἀλλ’ ὁ Χριστιανὸς δὲν ἔλαβεν ὑπ’ ὄψιν ταῦτα λέγων τὴν ἐλικοβλέφαρον Κλοτίλδην.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Νέφθυ νῆαγκάσθην νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸν ἀδελφὴν ὅτι διεσκέδασε κάλλιστα.

— Ὅφειλομεν, ἀδελφὴ, νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Οἱ σημερινοὶ ἐκατομμυριοῦχοι ἄστοι ἐννοεῖται τὴν εὐμάρειαν τοῦ βίου τόσον ὅσον καὶ ἡμεῖς. Δὲν ἔχεις ἰδέαν τί λαμπρὸς εἶναι ὁ δρόμων, σκέπτομαι δὲ ἂν θὰ τολμήσω νὰ καλέσω τοὺς Λασσαδιέλ μετὰ τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον μοι ἔδωκαν.

— Τί καλὰ νὰ μὴ τοὺς καλέσῃς! ἀπάντησεν ἡ Θηρεσία.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἐν τῷ ἰδιαίτερῳ τοῦ Το-πάζιου θαλάμῳ, οὗ αἱ βαρεῖαι αὐλαῖαι εἶχον καταβιβασθῇ, αἱ δύο φίλαι συνωμίλουν σιγανῇ τῇ φωνῇ. Ἀπὸ πολλοῦ ἡ Κλοτίλδην εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ εἰς τὴν Μαργαρίταν τὸ νεανικὸν αὐτῆς μυθιστόρημα, ὡς ἔλεγεν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ κυρία Γεωργίου — οὕτως ἀπεκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ περὶ αὐτὴν ὁμίλου — ἀκούσασα ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ξένου αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλδέρτου δὲ Σενάκ εὐγλωττον εἶχεν ἀνταλλάξει βλέμμα μετὰ τῆς φίλης αὐτῆς.

— Καὶ λοιπόν, καλὴ μου Κλοτίλδην, εἶπεν ὅτε εὐρέθησαν μόναι, θὰ ἐπανιδῇς ταχέως τὸν ἐραστήν σου. Τί περίεργος συνάντησις! Ἀληθῶς ὁμως σοὶ κάμνω τὰ συγχαρητήριά μου· εἶσαι πολὺ δυνατὴ. Τὸ κατ’ ἐμέ, ἡ εἰδῆσις ὅτι ὁ ὥρατος Σενάκ εἶναι ἐδῶ ἤρκεσε νὰ μοῦ κόψῃ τὴν ὄρεξιν· σὺ ὁμως, παρετήρησα, ἔφαγες χωρὶς ν’ ἀφήσῃς τίποτε.

— Ὡ! ἀγαπητὴ μου, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ νηστεύω κατὰ πᾶσαν περιπλοκὴν τοῦ βίου μου, θὰ ἦμην ἄσκος κοκκάλων. Τὸ ἀπρόοπτον εἶναι ἡ εἰδικότης μου. Δυστυχῶς τὰ ἐπισυμβαίνοντά μοι ἀπρόοπτα εἶναι πολλακίς δυσάρεστα.

— Ἀκούσον, ἐὰν φοβῶμαι θὰ ὑποβάλω ἐπιτηδεῖας εἰς τὸν Γεώργιον τὴν ἰδέαν νὰ φύγωμεν. Ἀρκετὰ ἐχόρτασε, νομίζω, ἀπὸ σφίγγας καὶ ὀβελίσκου. Ὁσον τὸ κατ’ ἐμέ . . .

— Δὲν φοβοῦμαι, εἶπεν ἡ Κλοτίλδην μετὰ τῆς ἀνίας, ἦν ἐπεδείκνυε πολλακίς. Γνωρίζω τὸν κ. δὲ Σενάκ· ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ἀγαπητὴ, δυνάμεθα νὰ ὑπανδρευθῶμεν ὅποιονδήποτε, ἀλλὰ προκειμένου περὶ . . . αἰσθημάτων, ποτὲ μὴ ἀπομακρύνεσθαι ἀπὸ τοῦς εὐπατρίδας. Μετ’ αὐτῶν ἐν πάσῃ περι-

πλοκή εἶσαι σχεδὸν βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἐκτεθῇς οὕτε θὰ διακινδυνεύσῃς. Ἄλλως δὲ δὲν ἔχει πλέον λόγον νὰ ἦναι ὠργισμένος ἐναντίον μου. Ἡ συνήθης κακὴ μου τύχη ἀρκετὰ τὸν ἐξεδίκησε καὶ μὲ εὐρίσκει σήμερον πτωχοτέρα ἢ ὅτε μὲ ἐγνώρισε. Τὸ ὥραϊον πρόσωπον τὸ ἔχει σήμερον αὐτός.

— Τότε διατὶ φυγῶν ἐδόθη εἰς τὰ ἐρείπια;

— Ὑπαγε νὰ τὸν ἐρωτήσῃς.

— Ἰδὼς εἶναι δυστυχής, ἴδως δὲ ἀγαπᾷ ἀκόμῃ ἐμμανῶς.

— Καὶ τοῦτο δυνατόν. Τὸν ἐθεώρησα πάντοτε ἐκτάκτως ἰδιότυπον.

— Σὺ δὲ δὲν αἰσθάνεσαι πλέον τίποτε; Δὲν σε γαργαλίζει...

— Αἶ, ἀγαπητὴ, οὐδὲν ἄλλο καθυστερεῖ πλέον τοὺς γαργαλισμοὺς περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖς, ὅσον αἱ χρηματικαὶ στενοχωρίαι τὰς ὁποίας ἐδοκίμασα καὶ δοκιμᾶζω.

— Τέλος πάντων, τί προτιμᾷς, νὰ προσέλθῃς ἢ νὰ μείνῃς κρυπτόμενος;

— Δι' ὅλους τοὺς λόγους ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἴδω. Πρῶτον ἡ συστηματικὴ αὐτῇ ἀποχὴ δύναται νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχήν· ἔπειτα θὰ ἦναι ὅπως δὴ ποτε μία διασκέδασις, ὁμολογητέον δὲ ὅτι ἀρκετὰ μονότονος καὶ ὀχληρὸς εἶναι ὁ βίος μας ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

— Ναί, ἀπῆντησεν ὑποστένουσα ἡ κυρία Γεωργίου. Μεταξὺ μας εἰρήσθω, μόναι αἱ Ἀγγλίδες δύνανται νὰ εὐρίσκωσι τέρψιν εἰς τὰ πρὸς τέρψιν ταξείδια.

Θ'.

Προκειμένου περὶ φθισικῶν δὲν πρέπει νὰ σπεύδῃ τις εἰς τὴν αἰσιοδοξίαν· ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος ὁ Χριστιανὸς ἐγείνῃ ἀγνώριστος. Ἐτρωγεν, ἔπινεν, ἐκοιμᾶτο ὡς πᾶς ἄλλος, ἐπεὶ δὲ οἱ κοπιῶδεις δρόμοι ἦσαν αὐτῷ ἀπηγορευμένοι, διήρχετο τὰς μετὰ μεσημβρίαν ὥρας ἐπὶ τοῦ Τοπαζίου, ὅπου δύο περικαλλεῖς γυναῖκες δὲν ὑπέκρυπτον ὅτι εὐρίσκον αὐτὸν λίαν ἐράσμιον, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως οὐκ ἂν πρῶτον συνέβαινεν εἰς αὐτόν.

Ἡ Μαργαρίτα Λαδοδαβιὲλ μετὰ τῆς πυρραῆς κόμης, ἥτις ἦν ἔργον τοῦ κομωτοῦ, καὶ τῶν ὑποπύργων ὀφθαλμῶν, οὓς εἶχεν ἐκ φύσεως — καθόσον αἱ γυναῖκες δὲν εὔρον ἔτι τρόπον βαφῆς διὰ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν — ἦτο φαιδρὰ καὶ γελοῦσα γυνή, ἀλθρῶς δὲ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἦναι μελαγχολική.

Ἡρεμώτερα κατ' ἐπιφάνειαν, ἀλλ' ἔχουσα ἡρεμίαν ἥτις θορυβεῖ ὅσον ὁ ἀνήσυχος ἦντος ἀρπακτικῶν τινῶν θηρίων, ἡ Κλοτίλδην Κεστεμβέρτ ἦν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες προσέλκονται τὴν προσοχήν τῶν λεπτεπιζέπων γυναικοθηρῶν. Ἡ προσπέλασις τῶν μαύρων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, τῶν καὶ καθ' ἑαυτοὺς ἐξαισίων, παρεῖχε σαταγικὴν ἐντασιν εἰς τὸ ψυχρὸν αὐτῆς βλέμμα τὸ πρὸ οὐδενὸς ἄλλου ταπεινούμενον. Τὸ ἀτενὲς ἐκεῖνο βλέμμα ἦν τὴν ἀνώτερον προκλήσεως· ἐφαίνετο λέγον εἰς πάντας: «Οὐδὲν με ἀναχαιτίζει, οὐδὲν με ὑπερβαίνει, οὐδὲν με συγκινεῖ. Οὐδὲν παρ' ἐμοῦ δύνασαι νὰ ἐλπίσῃς ὅταν δὲν θέλω. Ὅταν θελήσω, θὰ ὑποκύψῃς ἐνώπιόν μου». Τὰ πάντα ἐξέπληττον παρὰ τῇ γυναικὶ ταύτῃ. Τὸ ἐπιμνησκὲς αὐτῆς

πρόσωπον, ἐπιστεφόμενον ὑπὸ βοστρυχίσματος μελανοῦ, στενοῦ καὶ ὑπερτείνοντος ὡσεὶ λόφος ἀλέκτορος, ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως ἀδρότερον πῶς. Εὐρύωμος θώραξ ἰσχυρῶς ἐπεκάθητο ἐπὶ προεχόντων ἰσχυῶν· τὰ σκέλη θὰ ἐφαίνοντο βραχέα εἰς τὸν γλύπτῃν, ἀλλὰ αἱ ἐλάχισται κινήσεις τῆς Κλοτίλδης ἀπεκάλυπτον ἀπαράμιλλον ὑγρότητα καὶ χάριν, ἥρκει δὲ νὰ ἴδῃ τις αὐτὴν ἐν ἐξώμῳ ἐσθῆτι ὅπως μηδαμῶς ἀμφιδόλῃ περὶ τῆς τελειότητος τοῦ ἀγάλματος. Ὡς ἐκ τούτου ἅμα τῇ πρώτῃ ἐσπέρᾳ, ὁ Χριστιανός, ὡς λεπτός ἐρασιγύνης, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν·

«Ἐὰν ἦμιν ὁ πρῶτος Κιλλιάν, θὰ ἠδυνάμην νὰ γνωρίσω τί ὑπάρχει ὀπισθεν τοῦ ὠχροῦ προσώπου τῆς νυσταλέας ταύτης μελαγχροινῆς».

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἡ κυρία Κεστεμβέρτ ἦτο πεπεισμένη ὅτι ὁ μαρκήσιος θὰ ἤρᾳτο αὐτῆς· τὴν τρί-πρῶγμα ἦτο τετελεσμένος γεγονός· τὴν τετάρτην ὁ τὴν τὸ Χριστιανὸς ἀνεκοῖνον αὐτῇ τὰ ἴδια αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων μυστικά, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῶν τοῦ Σενάκ, τῶν ὀλίγων τοῦλάχιστον ὅσα ἐγνώριζε περὶ αὐτοῦ.

— Ὁ Ἀλδέρτος, εἶπεν, εἶχε καρδιακὸν πάθημα, τὸ ὁποῖον ἐκρυπτεν εἰς ὅλους. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἤρχισε νὰ θεραπεύται ἀπὸ τοῦ παθήματος ἐκείνου δι' ἄλλου παθήματος.

— Ἡ θεραπεία εἶναι βεβαίως ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλλιάν.

— Ναί, ἀλλ' ὁ πτωχὸς Ἀλδέρτος δὲν ἔχει τύχην. Ἡ πρώτη γυνή, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε, τὸν ἐπρόδωκεν· ἡ δευτέρα θὰ γείνῃ καλογραφία.

Ἡ Κλοτίλδην μικροῦ δεῖν ἀφηγεῖτο — κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς διασκευὴν — τὸ πρῶτον μυθιστόρημα τοῦ Σενάκ. Ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι εἶχε πάντοτε καιρὸν νὰ παράσχῃ μαρτύρια εἰς τὴν ἱστορίαν ἀναλόγως τῶν βλέψεων αὐτῆς καὶ τῶν περιστάσεων. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἠδύνατο ν' ἀπολαύσῃ τῆς ἀπροσδοκήτου ψυχαγωγίας, ἣν ἀπέστελλεν αὐτῇ ἡ τύχη, καθ' ὅσον μάλιστα ἐν καιρῷ ἐπῆρχετο ἡ περιπέτεια αὐτῇ.

Οὐδόλως ταῦτα πάντα συνέτεινον εἰς τὸ νὰ καταστήσωσι τερπνὸν τὸν βίον τῆς Θηρεσίας. Ἐβλεπε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς οἷον ἄλλοτε, ὅτε ἦτο ὑγιής, ἦτοι ἐν τοῖς διαλείμμασι τῶν διασκέδασεων αὐτοῦ καὶ ὅτε ἦτο κερμηκός. Διὰ τοῦ ἐρμηνεύσεως τῆς Νέφθορος ἐμάνθανε περὶ τοῦ Ἀλδέρτου, ὅστις ἤγε βίον νομάδος Ἀραβὸς, περὶ τῶν διηνεκῶς ἀπὸ τῆς μιᾶς ὀχθῆς τοῦ Νεῖλου εἰς τὴν ἑτέραν, σκηνῶν τὴν νύκτα ταύτην ἐν ταῖς τοῦ Κουρνάχ κατακόμβαις, κατακλινόμενος τὴν ἐπιούσαν ἐν τῇ καλύβῃ ποιμένος τοῦ Καρνάκ, ἰχνογραφῶν τὸ πρῶν, κυνηγῶν τὸ ἐσπέρας, ζῶν Κύριος οἶδε πῶς. Ἡ νεάνις πολὺν πρὸς αὐτὸν ἠσθάνετο οἶκτον, διαλογιζομένη κατὰ πάσαν ὥραν· «Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑποφέρει χάριν μου· ἐὰν ἦτο δυνατόν, θὰ τῷ ἔδιδον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν εἶχον τὴν ἀξίωσιν νὰ ψύγῃ μακρὰν ἡμῶν».

Ἡγνῶει ὅτι εἶχε καὶ ὁ φυγὰς οὗτος τὴν ἀστυνομίαν αὐτοῦ καὶ ὅτι ἐμάνθανε λεπτομερῶς πάντα τὰ κατ' αὐτούς· δὲν ἔμαθεν ὅμως ἀκριβῶς ὅ,τι πρὸ παντοῦ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ, τί, δηλαδή, ἐσκέπτετο ἡ Θηρεσία; Τί εἶπεν ἡ Κλοτίλδην εἰς τὸν εὐφλεκτον Κιλλιάν καὶ τί δὲν τῷ εἶπε; Διότι γινώσκων ἀμφοτέρους οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφεβάλλε περὶ αἰσθηματικῆς παρ' αὐτοῖς ἐξελιξέως.